

Στό φῶς τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς ἡμέρας
Φρουροὶ ἀσάλευτοι προσμένουν διαταγές
Καί ἄν μερικοὶ συμπολιτεύονται μέ τούς ὀλέθρους
Καί ἄλλοι κοιτάζουν τ' ἄλογα στά δόντια
Μάχεται τούς ὀλέθρους ὁ αἰγίπαν
Κι ἐνῶ κροτοῦν ἐπίμονα τά τύμπανα
Γύφτοι χαλκεύουν τό μέλλον τῶν καιρῶν.

Καί τό μεγάλο πανηγύρι ἀρχίζει.

Σύν γυναιξί καί τέκνοις
Οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων ξεχύνονται στά ξέφωτα
Γιατί τά τύμπανα ἀντηχοῦν στά ἡλιακά των πλέγματα
Καί οἱ κραδασμοὶ μέσ ἀπ' τή γῆ ξεχύνονται
Σπάργωσιν φέρνοντας στά σώματα καί τίς ψυχές.

Καί τό μεγάλο πανηγύρι συνεχίζεται.

Κοῦροι λιγνοὶ σηκώνουν τούς ἀλτήρες
Ἄλλοι παλεύουν παίζοντας στά χῶματα
Πίδακες ἀναπηδοῦν ἀπό τήν γῆ
Ἐπιταχύνεται ἡ ἔκκρισις τῶν σιελογόνων
Τά ντέφια τῶν ἀθιγγανίδων πάλλονται
Ἄσον καί οἱ μαστοὶ των ὅταν
Σάν αὐροφίλητες μπρατσέρες θολτατζάρουν
Στά κύματα τῶν χορευτικῶν στροβίλων
Δίνοντας σάρκα καί ὀστά στούς μύθους
Δίνοντας σάρκα καί ὀστά στούς ζωντανούς ρυθμούς
Μέ ὄρθιες τίς ρῶγες στούς ἀρσενικούς ἀνέμους
Μέ ὄρθιους τούς στήμονες τῶν μυστικῶν ἀνθέων
Κάτω ἀπ' τό σέλας τῶν πλατυγύρων φορεμάτων
Ἄσταν τ' ἀνόρια ὀρθώνονται μέ τήν ψυχῆ στό στόμα
Καί ὁ Σείριος καλεῖ τήν Ἄνδρομέδα
Κι οἱ γύφτοι χαλκεύουν τό μέλλον τῶν καιρῶν.

Τί κι ἄν δέν φαίνονται τοῦ στερεώματος τ' ἀστέρια
Στό φῶς τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς ἡμέρας
Ἄκούονται οἱ φωνές τῶν οὐρανίων σωμάτων
Καί πάλλεται ὁ ἀήρ καί ἀντιβοοῦν τῆς πανηγύρεως τά πλήθη
Καί ἐνῶ μέ λόγια ἀστράποντα ξεσποῦν χρησιμοί
Ἐκθλίβεται ἀπ' τούς κορμούς τῶν δένδρων τό ρεταίνι
Εὐφραίνονται μέσ στό τριφύλλι οἱ μόσχοι
Καί χρεμετίζουν τ' ἄλογα καθῶς
Κοῦροι λιγνοὶ σηκώνουν τούς ἀλτήρες
Καί σεῖονται οἱ ἀθιγγανίδες
Καί ἀναλλιοῦν μπρός στούς νυμνοὺς μαστοὺς τ' ἀνόρια.

Ὀλίγος κόσμος ἔμεινε στίς πόλεις
Μές στίς αὐλές στούς δρόμους στίς πλατεῖες
Οἱ ἀπομένοντες καρτομοῦν τὰ θλοσυρά τοῦ παρελθόντος χρόνια
Διότι οἱ μοῖρες γράψαν στά ντουβάρια
Τά ριζικά τῶν νέων ἐποχῶν
Κι αἴφνης παντοῦ ὅπου τὰ δέντρα ὑψώνονται
Σέ κήπους σέ δενδροστοιχίες
Καί ἄς εἶναι ὁ μήνας Μάρτιος
Σάν προανάκρουσμα τοῦ ἐπερχομένου θέρους
Ἐκστατικές ξεσποῦν οἱ συνηχήσεις
Τῶν δονουμένων τζιτζικιῶν.

Κι αἴφνης κοντά στής πανηγύρεως τόν χῶρο
Μέσα ἀπό σπήλαιον βαθύ προβαίνει
Ὡς ἄνθρωπος Νεαντερτάλειος.
Ὡς ἄνθρωπος ἀπόλυτος ὀριστικῶς erectus

Πολύ πρὶν ἀκουσθῆ ἡ κλαγγή τῶν λεγεῶνων
Πρωτόκλιτος καί ἀρχέτυπος προβαίνει
Στό φῶς τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς ἡμέρας
Ὡς μέγας ἀναμάρτητος Ἄδάμ
Μ' ἓνα λαλίστατον εἰρηνικό πουλί στόν ὦμο
Ὡς ἄρχων τῆς νῆς μοιραῖος προβαίνει
Ἀναζητῶν λαόν πιστόν καί ἀγέλας καλλιμάστων νεανίδων
Βαρύνδουπος κισσοστεφῆς προβαίνει
Θανάτῳ θάνατον πατήσας
Ὁ νέος αἰών.

«Ἡ σήμερον ὡς αὔριον καί ὡς χθές» (1966)

Ο ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Γλυκά θροῖζουν γύρω μου τὰ δένδρα. Τί ὑψηλός καί αἴθριος πού
εἶναι ὁ οὐρανός! Μέσ' τήν ψυχή τό οὐρανόιο τόξον καί στήν καρδιά
μου μέσα - σιλιπνός, πασίχαρος κορυδαλλός - λαλεῖ ὁ μικρός
μου γυιός.